DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
16. juni 1994 *

I sag C-322/93 P,

Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA, Paris, ved advokat X. de Roux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Loesch, 11, rue Goethe,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 22. april 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) (sag T-9/92, Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA mod Kommissionen, Sml. II, s. 493), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent G. Marenco, som befuldmægtiget, bistået af advokat F. Herbert, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg, som har påstået appellen forkastet i det hele,

støttet af

* Processprog: fransk.

Eco System SA, Rouen (Frankrig), ved advokat R. Collin, Paris, og advokat N. Decker, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos denne, 16, avenue Marie-Thérèse,

og af

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), Bruxelles, ved Barrister of Lincoln's Inn P. Bentley og advokat K. Adamantopoulos, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

intervenienter,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne M. Diez de Velasco, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler (refererende dommer) og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. april 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. juni 1993 har Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA (herefter benævnt »Peugeot«) i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af en dom afsagt den 22. april 1993 (sag T-9/92, Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA mod Kommissionen, Sml. II, s. 493), hvorved Retten i Første Instans frifandt Kommissionen i et af Peugeot anlagt annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutning af 4. december 1991 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/33.157 — Eco System/Peugeot, EFT 1992 L 66, s. 1, herefter benævnt »1991-beslutningen«).

2 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder fremgår følgende af Rettens dom (præmis 3 og 7):

»— Som led i beskyttelsen af selskabets salgsnet, der uomtvistet er omfattet af Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16, herefter benævnt 'forordning nr. 123/85'), udsendte Automobiles Peugeot SA den 9. maj 1989 gennem sine datterselskaber en rundskrivelse fra Peugeot SA til samtlige medlemmer af Peugeot-salgsnettet i Belgien, Frankrig og Luxembourg, hvori de autoriserede forhandlere og videreforhandlere i disse tre lande blev instrueret om at indstille deres leverancer til Eco System og om ikke længere at tage imod ordrer på nye køretøjer af mærket Peugeot fra dette selskab, hvad enten det handlede for egen regning eller for fuldmagtgiveres regning. Det understregedes i rundskrivelsen, at disse instrukser gjaldt for ethvert organ, som måtte handle på lignende vilkår. Udkastet til rundskrivelsen var den 25. april 1989 blevet meddelt Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence, men var ikke blevet formelt anmeldt.

— I den anfægtede beslutning af 4. december 1991 fastslog Kommissionen, at Peugeot's udsendelse af rundskrivelsen af 9. maj 1989 til de autoriserede

Peugeotforhandlere i Frankrig, Belgienog Luxembourg og disses anvendelse heraf med det resultat, at leverancerne af køretøjer af mærket Peugeot til Eco System ophørte, udgjorde en aftale eller i hvert fald en samordnet praksis, der var i strid med forbuddet i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1 (beslutningens artikel 1). Som begrundelse herfor anføres det i beslutningen navnlig: 'Ovennævnte aftale har til formål og til følge at begrænse konkurrencen inden for fællesmarkedet i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i artikel 85, stk. 1, idet aftalen [, der] er iværksat af alle virksomhederne i Peugeot's net i de pågældende lande, har til formål at hindre og i praksis stort set effektivt hindrer indførsel til Frankrig af nye biler af mærket Peugeot, der er indkøbt i Belgien og Luxembourg af franske brugere, der anvender Eco System. Denne begrænsning er væsentlig på grund af Peugeot-mærkets betydelige position på EF-markedet. Aftalen vedrører pr. definition handel på tværs af grænserne og kan derfor påvirke handelen mellem medlemsstaterne.' Det udtales endvidere i beslutningen, at 'den pågældende aftale i den form, der følger af rundskrivelsen, ikke [kan] falde ind under gruppefritagelsen i forordning ... nr. 123/85, fordi bestemmelser om forbud mod indførsel og udførsel af biler ikke er blandt de konkurrencebegrænsende forpligtelser, der er tilladt ifølge forordningen', og at der heller ikke kunne indrømmes individuel fritagelse for aftalen, allerede af den grund, at den ikke var blevet anmeldt.«

3 Det fremgår af Rettens dom (præmis 19 og 20), at Peugeot i første række gjorde gældende:

»— ... artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 — hvorefter forhandleren kan sælge de af aftaleprogrammet omfattede køretøjer eller tilsvarende varer til endelige forbrugere, der gør brug af en ikke-autoriseret mellemhandler, når denne forinden skriftligt har fået fuldmagt til på den pågældende forbrugers vegne og på dennes regning at købe et bestemt motorkøretøj — er en undtagelse fra princippet om eneforhandling og selektivt salg. Bestemmelsen er imidlertid ikke et nødvendigt modstykke til et selektivt salgssystem, men er derimod en måde, hvorpå fabrikanten kan beskytte sit salgsnet ved at kræve, at mellemhandleren overholder visse betingelser.

— ... Kommissionen [anførte] i sin meddelelse af 12. december [1984 vedrørende forordning nr. 123/85, EFT 1985 C 17, s. 4, herefter benævnt '1984-meddelelsen'] ..., at 'virksomhederne i salgsnettet [kan] forpligtes til ikke at sælge nye motorkøretøjer [omfattet af aftaleprogrammet] til eller gennem tredjemand, så længe denne optræder som autoriseret videreforhandler af nye motorkøretøjer i aftaleprogrammet eller udøver aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg', hvorved Kommissionen begrænsede anvendelsesområdet for undtagelsen i henhold til artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 fra det i forordningen fastlagte princip om eneforhandling inden for et salgsnet. Det var på grundlag af denne indskrænkende fortolkning af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85, at sagsøgerne til de autoriserede forhandlere inden for Peugeot-salgsnettet udsendte rundskrivelsen af 9. maj 1989, som havde til formål at beskytte sagsøgernes selektive salgssystem mod de aktiviteter, der kunne ligestilles med videresalg, som Eco System udøvede. Begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, er ikke et retligt begreb, men sigter til udøvelse af en virksomhed, der økonomisk set har de samme følger som videresalg.«

4 Peugeot gjorde endvidere for Retten gældende, at den af Eco System udøvede erhvervsvirksomhed gik ud over præstering af tjenesteydelser, idet selskabet navnlig påtog sig en hel række risici, der er usædvanlige for den, der blot optræder som befuldmægtiget, men som er karakteristiske for en videreforhandler.

5 Det fremgår endvidere af Rettens dom (præmis 65 og 66), at Peugeot gjorde gældende:

»— ... for at skabe en begrundelse for forskellen mellem den anfægtede beslutning og den fortolkning af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85, som den selv havde anlagt i [1984-meddelelsen, ville Kommissionen] den 4. december 1991, dvs. samme dag, som den anfægtede beslutning blev truffet, ... fremsætte en ny meddelelse om fortolkningen af forordning nr. 123/85 [herefter benævnt '1991-meddelelsen']. I denne meddelelse blev der fastlagt nye kriterier for definitionen af begrebet mellemhandler, hvorved begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, mistede enhver betydning. Kommissionen handlede

herved i strid medPeugeot's berettigede forventning om, at selskabernes retsstilling ville blive opretholdt.

— ... Kommissionen [har] endvidere ... tilsidesat princippet om, at EF-retsakter ikke må tillægges tilbagevirkende gyldighed, idet den nye fortolkning af forordning nr. 123/85 med tilbagevirkende gyldighed blev bragt i anvendelse af Kommissionen på en forholdsregel fra Peugeot's side (rundskrivelsen af 9.5.1989), som burde vurderes på grundlag af den tidligere fortolkning af forordningen. Der er under alle omstændigheder sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet Kommissionen aldrig har angivet en klar og præcis definition af begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg.«

6 Ved den appellerede dom blev Kommissionen frifundet i det af Peugeot anlagte annullationssøgsmål til prøvelse af 1991-beslutningen.

Det første anbringende til støtte for appellen

7 Peugeot's første anbringende er, at Retten har undladt at tage hensyn til 1984-meddelelsen og dermed har undladt at lægge til grund, at Kommissionen tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved i 1991-beslutningen at anlægge en anden fortolkning af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 end den, som den angav i 1984-meddelelsen, og ved at fremsætte 1991-meddelelsen.

8 Vedrørende anbringendets første led, hvorved det gøres gældende, at Retten har undladt at tage hensyn til 1984-meddelelsen, bemærkes, at Retten har taget udgangspunkt i, at enhver undtagelse fra forbuddet mod karteller, som den i forordning nr. 123/85 indeholdte, må fortolkes snævert.

9 Retten fastslog indledningsvis, at en fortolkende retsakt som 1984-meddelelsen ikke kan ændre bindende bestemmelser i den pågældende forordning (præmis 44 i Rettens dom).

10 Retten antog herefter, at Kommissionen lovligt ved 1984-meddelelsen kunne præcisere de betingelser, som en befuldmægtiget mellemhandler skal opfylde, for at kravene i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 kan anses for iagttaget (præmis 46 i Rettens dom).

11 Retten gik på dette grundlag ud fra, at den herefter burde undersøge, hvorvidt Eco System gik ud over de i artikel 3, nr. 11, fastlagte grænser ved at påtage sig risici, der er karakteristiske for en videreforhandler snarere end for en mellemhandler (præmis 47 ff. i Rettens dom).

12 Det følger heraf, at det er med urette, at Peugeot har rejst den indsigelse mod den appellerede dom, at der ikke heri er blevet taget hensyn til 1984-meddelelsen, idet Retten i dommen udtrykkeligt har henvist til meddelelsen med henblik på at afgrænse begrebet mellemhandler i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85.

13 Hvad angår anbringendets andet led, hvorved det gøres gældende, at Retten har undladt at fastslå, at der skete en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet som følge af, at Kommissionen i 1991-beslutningen fraveg 1984-meddelelsen, og at Kommissionen fremsatte 1991-meddelelsen, bemærkes, at Retten har fastslået, at 1991-beslutningen ikke blev truffet på grundlag af 1991-meddelelsen.

14 Om det af Peugeot anførte, hvorefter Kommissionen i 1991-beslutningen fraveg den fortolkning af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85, som den selv havde angivet i 1984-meddelelsen, har Retten bemærket, at begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, i meddelelsens forstand, ikke kan fortolkes således, at der sker en begrænsning af rækkevidden af begrebet mellemhandler, der skriftligt har

fået fuldmagt, jf. artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85. Retten bemærkede endvidere, at Kommissionen i en skrivelse til appellanterne i 1987 havde givet udtryk for den opfattelse, at begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, ikke kunne sigte til en virksomhed som Eco System, der præsterer tjenesteydelser (præmis 71, 72 og 73 i Rettens dom).

15 Vedrørende vurderingen af de argumenter, Peugeot har fremsat under appelsagen, bemærkes, at det er med føje, at Retten har antaget, at Kommissionen ikke tilsidesatte retssikkerhedsprincippet. Som fremhævet af Retten kunne 1991-beslutningen ikke lovligt træffes på grundlag af 1991-meddelelsen. Således som Retten ligeledes har bemærket, gælder det endvidere, at Kommissionen allerede i 1987 gav Peugeot meddelelse om den fortolkning af begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, jf. 1984-meddelelsen, som Kommissionen anlagde med henblik på definitionen af begrebet mellemhandler i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85, og at Kommissionen ikke fraveg denne fortolkning i 1991-beslutningen.

16 Begge led af det første anbringende må herefter forkastes.

Det andet anbringende til støtte for appellen

17 Peugeot's andet anbringende er, at Retten har anlagt en forkert fortolkning af begrebet mellemhandler i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85. Appellanterne har herved fremsat fire argumenter:

— Forordning nr. 123/85 har til formål at beskytte selektive salgsnet, herunder over for mellemhandlere. Dette begreb har derfor en økonomisk karakter og sigter til enhver form for virk-somhed, der økonomisk set må ligestilles med videresalg.

— Retten har på den ene side erkendt, at der må tillægges begrebet mellemhandler et økonomisk indhold, men har samtidig, med urette, antaget, at kravet om en skriftlig fuldmagt er den eneste form for beskyttelse, som motorkøretøjsfabrikanterne har.

— Retten har undladt at tage hensyn til dommen af 3. juli 1985 (sag 243/83, Binon, Sml. s. 2015), hvoraf det fremgår, at en mellemhandler, der handler efter fuldmagt fra et stort antal fuldmagtsgivere, må betragtes som en uafhængig erhvervsdrivende.

— Endelig har Retten undladt at tage stilling til Peugeot's argumentation om, at Eco System rent faktisk udøver aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, navnlig derved, at selskabet påtager sig de risici, der er forbundet med transport og opbevaring af køretøjet før dets levering, med, at kunder nægter at modtage køretøjer, og med ydede kreditter i tilfælde af manglende betalingsevne hos køberne, tillige med den økonomiske risiko, som er knyttet til valutakursændringer eller forhøjelse af salgspriserne for køretøjerne. Retten har endvidere undladt at lægge vægt på, at Eco System har gjort reklame, offentliggjort prislister, udstillet de tilbudte køretøjer og skaffet køberne kredit, hvoraf det umiddelbart fremgår, at Eco System har udøvet videreforhandlervirksomhed.

18 Det bemærkes herom, at Retten har anført, at formålet med artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 er at opretholde muligheden for at benytte en mellemhandler på betingelse af, at der består et direkte kontraktforhold mellem forhandleren og den endelige forbruger (præmis 40 i Rettens dom).

19 Da fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt er den eneste betingelse, som en mellemhandler skal opfylde, kan en mellemhandler ikke udelukkes fra anvendelsesområdet for artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 med den begrundelse, at han udøver sin virksomhed erhvervsmæssigt, idet bestemmelsen ellers ville miste enhver praktisk betydning. Det kan endvidere være et led i mellemhandlerens udøvelse af denne erhvervsmæssige virksomhed at gennemføre salgsfremmende foranstaltninger over for offentligheden og at påtage sig de risici, der er forbundet med enhver form for virksomhed, der består i præstering af tjenesteydelser (præmis 41 og 43 i Rettens dom).

20 Retten har endvidere bemærket, at formålet med afsnittet i 1984-meddelelsen vedrørende begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, har været at fortolke ikke alene artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85, men også artikel 3, nr. 10, og at Kommissionen med henblik på at sikre gennemslagskraften af sidstnævnte bestemmelse, hvis formål er at tilvejebringe en effektiv beskyttelse af salgsnet over for ikke-autoriserede tredjemænd, lovligt har kunnet præcisere de betingelser, som en befuldmægtiget mellemhandler skal opfylde, for at kravene i artikel 3, nr. 11, kan anses for iagttaget (præmis 46 i Rettens dom).

21 Retten har herefter undersøgt, hvorvidt Eco-System påtog sig risici, der er karakteristiske for en videreforhandler snarere end for en mellemhandler.

22 Retten bemærkede om dette spørgsmål for det første, at Eco System handlede som repræsentant for de endelige forbrugere, at selskabet ikke var part i den pågældende købekontrakt med en videreforhandler i bilsalgsnettet, og at selskabet aldrig var indehaver af ejendomsretten over de køretøjer, som var genstand for de pågældende transaktioner (præmis 47 og 48 i Rettens dom).

23 Retten bemærkede endvidere, at Eco System ikke påtog sig nogen garantiforpligtelse over for den endelige forbruger, men at denne forpligtelse påhvilede de virksomheder, der var medlemmer af salgsnettet og som var direkte kontraktligt forpligtet over for den endelige forbruger (præmis 49 i Rettens dom).

24 Retten fastslog på dette grundlag, at mellemhandleren ikke bar nogen af de risici, der normalt er forbundet med, at ejendomsretten overgår to gange, således som det er karakteristisk for køb og videresalg, navnlig risikoen for at skulle afsætte køretøjet i tilfælde af, at den endelige forbruger ikke aftager det (præmis 50 i Rettens dom).

25 Retten udtalte for det andet, at den kredit, Eco System yder selskabets kunder — dvs. svarende til det udlæg, som indrømmes kunderne fra tidspunktet for købet

hos og betalingen til den videreforhandler, der er medlem af salgsnettet, og indtil tidspunktet for leveringen til køberen, som godtgør udlægget — ikke ændrer den pågældende fuldmagts retlige karakter (præmis 51 i Rettens dom). For at beskytte sig mod risikoen for kundens manglende betalingsevne rådede Eco System ikke over de midler, som en autoriseret videreforhandler har, dvs. retten til at anse købekontrakten for bortfaldet og til at afsætte køretøjet, men kun over de traditionelle retsmidler, som befuldmægtigede har, dvs. tilbageholdsret og udlæg og hertil knyttet realisation (præmis 52 i Rettens dom).

26 Hvad angår valutakursrisikoen fastslog Retten for det tredje, at Peugeot ikke havde godtgjort, at Eco System påtog sig denne form for risiko. Den risiko, der er forbundet med forpligtelsen til at yde fuldmagtsgiveren erstatning i tilfælde af ødelæggelse eller beskadigelse af køretøjet under opbevaringen, for så vidt det måtte være godtgjort, at denne risiko blev påtaget, måtte anses for et normalt led i den omhandlede form for transaktion og adskilte sig fra de risici, der var forbundet med at være indehaver af ejendomsretten (præmis 53 og 54 i Rettens dom).

27 Endelig antog Retten, at den provision, som blev betalt til Eco System som modydelse for de af selskabet præsterede tjenesteydelser, var en form for vederlag, der er karakteristisk for fuldmagtsaftaler som de i sagen omhandlede (præmis 55 i Rettens dom).

28 Retten fastslog på dette grundlag, at Eco System ikke påtog sig nogen af de risici af retlig eller økonomisk art, der er karakteristiske for køb og videresalg, og ikke overskred grænserne for de skriftlige fuldmagter, selskabet havde fået (præmis 56 og 60 i Rettens dom).

---

29 Det bemærkes endvidere, at Retten ikke lagde til grund, at en i sagen omtalt reklamebrochure havde kunnet give anledning til noget urealistisk indtryk hos offentligheden, når henses til, at det i brochuren klart var angivet, nøjagtig hvilken form for virksomhed Eco System udøvede. Under alle omstændigheder måtte Peugeot's bestræbelser på at få standset udbredelsen af brochuren anses for åbenbart uforholdsmæssige (præmis 59 i Rettens dom).

30 Endelig antog Retten, at de principper, der fremgår af dommen i Binon-sagen, jf. ovenfor, ikke kan gælde en befuldmægtiget, som optræder på en endelig forbrugers vegne og for dennes regning, og at der ikke på grundlag af et rent kvantitativt kriterium baseret på det antal fuldmagter, som en erhvervsdrivende mellemhandler har fået, kan drages den slutning, at den pågældende virksomhed ikke optræder som mellemhandler som omhandlet i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 (præmis 61 i Rettens dom).

31 Det bemærkes om nærværende anbringende, at de to første af Peugeot's argumenter må ses under ét, idet det herved i det væsentlige gøres gældende, at Retten har taget udgangspunkt i et mellemhandlerbegreb af retlig karakter, som er baseret på, at der rent formelt er blevet givet en fuldmagt, og ikke i et begreb af økonomisk karakter, baseret på den betydning for salgsnettet, som mellemhandlerens virksomhed har.

32 Det er herved med føje, at Retten har fastslået, at den omstændighed, at der foreligger en skriftlig fuldmagt, er den eneste forudsætning, der ifølge ordlyden af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 skal være opfyldt for, at den pågældende må anses for mellemhandler.

33 Det bemærkes endvidere, at Retten ikke blot har fastslået dette, men har foretaget en indgående undersøgelse af de omstændigheder, hvorunder Eco System udøvede sin virksomhed, og på dette grundlag har draget den konklusion, at der ikke var tale om aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg.

34 Hvad angår argumentet om, at der er truffet afgørelse i strid med dommen i Binon-sagen, jf. ovenfor, bemærkes, at det er med føje, at Retten har antaget, at den pågældende retspraksis, der angår anvendelsen af traktatens artikel 85 på forholdet mellem en virksomhed og et agentur, ikke finder anvendelse på en mellemhandler, der optræder for den endelige forbrugers regning, og at det antal fuldmagter, som en erhvervsdrivende mellemhandler har fået, ikke i sig selv er et forhold, som kan føre til, at mellemhandlerens virksomhed skifter karakter.

35 Med argumentet om, at Retten har undladt at undersøge, hvorvidt Eco System ikke i realiteten udøvede aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, idet selskabet påtog sig en valutakursrisiko, anfægtes det, som Retten har lagt til grund vedrørende de faktiske omstændigheder, idet den ikke har fundet det godtgjort, at Eco System påtog sig en sådan risiko. For så vidt kan anbringendet derfor ikke tages i betragtning.

36 Om de øvrige argumenter bemærkes, at Retten har foretaget en indgående undersøgelse af de forskellige risici, som Eco System påtog sig, og at Retten på overbevisende måde har angivet, hvorfor disse ikke er usædvanlige for en mellemhandler og ikke har en sådan karakter, at mellemhandlerens virksomhed herefter må anses for aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg. Retten har herved ikke overskredet grænserne for sine beføjelser med hensyn til bedømmelsen af de faktiske omstændigheder eller foretaget en retligt fejlagtig kvalifikation af begrebet mellemhandler, der skriftligt har fået fuldmagt, jf. artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85.

37 Det andet anbringende kan herefter delvis ikke tages i betragtning og må i øvrigt forkastes.

38 Da ingen af anbringenderne kan lægges til grund, må appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

39 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanterne har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, der har været forbundet med Eco System's og BEUC's intervention.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanterne, Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA, betaler samtlige sagens omkostninger.

Mancini Diez de Velasco Kakouris

Schockweiler Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. juni 1994.

R. Grass G. F. Mancini

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling